

Ὁ μὴ περιποιημένος, ἀσυγύριστος: Θέλουν νὰ κάμουν γάμον, μὲ νόμα εἶναι ἀπαρήγοι.

*ἀπαρηγόρευτος ἐπίθ. ἀπαρ'γόρευτος Πόντ.(Κερασ.)
Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *παρηγορευτὸς <παρηγορεύω.

Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μὴ παρηγορηθῇ: Ἀχαρε κι ἀπαρ'γόρευτε! (ἀρά). Ἀχαρον κι ἀπαρ'γόρευτον! (ἀρά). Πβ. ἀπαρηγόρητος 1, ἀπαρήγορος 2.

ἀπαρηγόρητα ἐπίρρ. κοιν.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀπαρηγόρητα.

Ἀπαρामυθήτως, ἀπαρηγορήτως: Κλαίει ἀπαρηγόρητα.

ἀπαρηγόρητος ἐπίθ. κοιν. ἀπαρηγόρητε Τσακων. ἀπαρηγόρητος Παξ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀπαρηγόρητος Κύπρ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπαρηγόρητος.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ παρηγορηθῇ, ἀπαρამύθητος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) Τσακων.: Πέθανε τὸ παιδί τους κ' εἶν' ἀπαρηγόρητοι. Περάσανε τόσα χρόνια, μὰ εἶν' ἀκόμα ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸ παιδί ποῦ τῆς πέθανε κοιν. || Ἄσμ.

Καρδιά μ' ἀπαρηγόρητη, παρηγορήσ' αὐτή σου, κι ἄλλες πολλές τὸ πάθανε, δὲν εἶσ' ἀμοναχὴ σου

Κρήτ. Συνών. ἀπαρήγορος 2. Πβ. *ἀπαρηγόρευτος.

2) Τὸ οὐδ. ἀπαρηγόρητον ὡς οὐσ., τὸ ἀθεράπευτον κακόν, μεγάλη συμφορὰ Ρόδ.: Τ' ἀπαρηγόρητον νὰ τὸν εὗρη! (ἀρά).

ἀπαρήγορος ἐπίθ. Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀπαρήγορος.

1) Ὁ μὴ παρέχων παρηγορίαν, ὁ μὴ παρηγορῶν ἐνθ' ἄν.: Λόγια ἀπαρήγορα. 2) Ὁ μὴ παρηγορούμενος, ἀπαρηγόρητος Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Ἀνθρώπος ἀπαρήγορος. Συνών. ἀπαρηγόρητος 1.

ἀπάρθενος ἐπίθ. παρθένος λόγ. πολλαχ. ἀπάρθενος πολλαχ. ἀπάρθινους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. ἀμάρθενος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀπάρτενος Κύπρ. (καὶ ἀπάρθενος) Χίος ἀπάρθινους Μακεδ. (Κοζ.) πάρθενος Κάρπ. Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. πάρθινους Εὐβ. Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. παρθένος μετὰ προθετ. α καὶ κατ' ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου καθὼς καὶ ἀκμαῖος - ἄκναιος, ἐναντίος - ἐνάντιος κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,95 καὶ 1,227. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ι ἐν τῷ τύπ. ἀπάρθινους πβ. ἀβάξι - ἀιβάξι, ἀδούλης - ἀιδούλης, ἀμάραντος - ἀιμάραντος κττ. Ἰδ. καὶ ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ιδιωμ. 24.

1) Παρθενικός, παρθένος, ἀμίαντος πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Ἀπάρθενο κορίτσι πολλαχ. Ἀπάρθενα κοράσια ἐνιαχ. Παρθένο κορίτσι. Παρθένος ἀντρας (ὁ μὴ συνελθὼν μετὰ γυναικὸς) λόγ. πολλαχ. Κωπελ-λούδα ἀπάρθενη Κύπρ. Ἐν' ἀπάρτενος κι ὁ γιὸς κ' ἡ κόρη του αὐτόθ. || Παροιμ. Σκλάβια μὲ θωρεῖς κι ἀπάρθενη μὲ θέλεις; Ἡπ. || Ἄσμ.

Τρία ἀπάρθενα κοράσια | σὰν τοῦ Μάι τὰ κεράσια
Κεφαλλ. Πελοπν. κ. ἀ.

Μόν' βάλε νεὺς καὶ σκάψε με, γέρους καὶ κλάδεψέ με,
καὶ δυὸ κορίτσια ἀπάρθενα νὰ με κορφολογήσουν
Εὐβ.

Μόπεσε τὸ μαντήλι μου τ' ἀργυρογαζωμένο,
ὅπου μοῦ τὸ κεντάγανε τρι' ἀπάρθενα κορίτσια
Πελοπν. (Σουδεν.)

Τρι' ἀπάρθενα κορίτσια, | φουντωτὰ σὰν κυπαρίσσια
Χίος

Ἐλάρτε μου λ-λίην πομονήν νὰ λούσω τὸ κορμὶν μου,
γιατ' εἶμαι ἀπάρτενον παῖν τδαὶ θέλω τὴν τιμήν μου
Κύπρ.

Ἦν τοὺ σκάριμον νὰ στέλνης νεὺς, Ἦν τοὺ κλάδιμα τοὺς γέρους
κι εἰς τοὺ κουρφυλόημα ἀπάρθινα κορρίτσια

Κοζ. — Πουήμ.

Τ' ὄνομά σου τὸ πιάνω καὶ τὸ σφίγγω
σὰν πρωτόφαντο ἀπάρθενο κορμί

ΚΠαλαμ. Παράκαιρ. 99

Λεβέντρα πλάσι ἀπάρθενη, χάρισε σὺ τοῦ ἀνήμπορον
μὰ δύναμι καὶ μὰ ψυχὴ, μὰ γλῶσσα, μὰ γοργάδα

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 101

Μὴ περιστέρα κάτασπρη σὰν λάχνη ἐκεῖ φερόμενη
μέσ' ἀπὸ κόσμον ἀπάρθενον π' ἀνθίζ' ἡ κυκλαμεὰ

ΦΠανᾶ Λυρικ. 331. Συνών. ἰδ. ἐνλ. ἀπασπάτευτος 3. 2)

Ἀμυγῆς, καθαρὸς Κύπρ. κ. ἀ.: Λάιν ἀπάρθενον (λάιν = λάδι)
Κύπρ. Ἀπάρθενη σιάχτη (ἐκ κλημάτων ἀμπέλου) ἀγν. τόπ.

β) Ἀνέπαφος Κεφαλλ.: Ἀπάρθενον κρέας. γ) Ἀνεκμετάλλευτος Μεγίστ. Ρόδ.: Οἱ σφουγγαράδες ἡύρασιν ξέραν ἀπάρθενην (εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠλίευσαν ἄλλοι) Μεγίστ.

δ) Μέγας καὶ ἀρίστης ποιότητος, ἐπὶ σπόγγου Σύμ.: Ἀπάρθενον σφουγγάρι. ε) Ἰσχυρὸς, δυνατὸς Κρήτ.: Ἄσμ.

Γιὰ βάλε νὰ μὲ σκάνουνε ἀπάρθενα κωπέλλια.

3) Ἀπάτητος ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,191: Ποίημ.

Δακρύζουνε τ' ἀπάρθενα τὰ χιόνια ἔς τὸ λιμπύρι.

4) Ἀσκαφος, ἀκαλλιέργητος Ἄνδρ. Κύπρ. Σέριφ. Σύμ.: Τσαπ-πισε βαθκὰ νὰ βγάλῃς χῶμαν ἀπάρθενον Κύπρ. Ἀπάρθενον χωράφι Σύμ. 5) Ὁ τὸ πρῶτον σπειρόμενος, ἐπὶ ἀγροῦ Σάμ.: Ἀπάρθινον χωράφ. 6) Ὁ μὴ χρησιμοποιοθεῖς, καινουργῆς Κύπρ.: Ἐβάλαν τὴν σὲ μνήμαν ἀπάρτενον.

ἀπαρίξου Τσακων. Ἀόρ. ἀποάγκα, ἀπάγκα Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἀρίξου.

Φέρομαι κακῶς πρὸς τινα, ἀποστομώνω: Ἐντερι μ' ἀπο-ἀντίζε (αὐτὸς μὲ ἀποτῆρε). Γιατοὶ γι' ἐσὸς ἀπαρίξου; (διατί τὸν ἀποπαίρνεις;). Συνών. ἀπαρίξου.

*ἀπαρινάκι τό, ἀδιρινάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὃ καὶ ἀδίρινας, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

Μικρὰ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

*ἀπαρίναρος ὁ, ἀδιρίναρος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

Μεγάλῃ ἀπαρίνη 2, ὁ ἰδ.

ἀπαρίνη ἡ, Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. ἀπερίνα Σύμ. ἀπ'ρινεὰ ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βλαστ. 447 ἀπερουνεὰ Κυκλ. ἀπίρινα Ἄνδρ. ἀπρινε Ἰκαρ. ἀδίρινας ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπέρανος Κέως ἀπέρανος Κύμ. ἀπούρανος Κρήτ. — ΠΓεννάδ. 34 ἀμπερινεὺς Σκῦρ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπαρίνη. Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 217 καὶ Λαογρ. 10 (1929/30) 199.

1) Τὸ φυτὸν γάλλιον ἡ ἀπαρίνη (gallium aparine) τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροδανωδῶν (rubiacae) Κέρκ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Συνών. κολλητσίδα. 2) Τὸ ὅμοιον φυτὸν ἄκανθα ἡ ἀκανθώδης (acantha spinosus) τῆς τάξεως τῶν ἀκανθωδῶν (acanthaceae) Ἄνδρ. Ἰκαρ. Κέως Κρήτ. Κυκλ. Κύμ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. — ΠΓεννάδ. 34 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βλαστ. || Ἄσμ.

Εἶδα σε κι ὁ νοῦς μδίνη | χάλαρο μὲ τσ' ἀδιρίνοι
(μδίνη = μοῦ ἐγίνη, χάλαρο = παλαιοχώραφο) Ἀπύρανθ. [**]

*ἀπαρινοβόλι τό, ἀδιρινοβόλι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπαρίνη, παρ' ὃ καὶ ἀδίρινας, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πλήθος ἀπαρινῶν (ἰδ. ἀπαρίνη 2). Συνών. *ἀπαρινοθέμι.

